

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2902/2018
14.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Урош Тешмановић адвокат из ..., против туженог Града Београда, којег заступа Градско правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 873/17 од 04.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 873/17 од 04.01.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 873/17 од 04.01.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 67256/2010 од 18.01.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се тужени Град Београд обавезе да му, на име накнаде штете, исплати износ од укупно 113.784,19 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 873/17 од 04.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 67256/2010 од 18.01.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, са позивом на одредбу члана 395. Закона о парничном поступку важећег у време покретања поступка, благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је о тужиочевој ревизији одлучивао на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 55/14-ЗПП), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. тог закона, јер је другостепеним решењем Гж 5108/13 од 07.02.2014. године укинута међупресуда првостепеног суда П 67256/10 од 11.03.2013. године.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају постоји потреба за одлучивањем о изјављеној ревизији ради уједначавања судске праксе у већем броју спорова са истоветним тужбеним захтевима, због чега је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени, или погрешне примене било које одредбе Закона о парничном поступку, па зато ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 28.05.2004. године поднео надлежном органу туженог пријаву за обављање такси делатности. Орган туженог је, у складу са чланом 11. став 4. тада важеће Одлуке о ауто такси превозу („Службени лист Града Београда“, број 12/02, 5/03 и 14/04) обавестио тужиоца да по приложеној документацији испуњава услове за упис у регистар лица која обављају такси превоз, али да не може бити уписан јер тренутно нема слободних места за такси возаче предвиђених Годишњим планом потреба из чланова 5. и 6. те Одлуке. Дописом од 19.08.2005. године тужиочев пуномоћник је обавештен да и даље не постоји слободно место за такси возача и да је зато пријава тужиоца уписана у евиденцију нерешених пријава, а уколико тужилац жели да се његов предмет реши дужан је да о томе обавести орган туженог у року од три дана. Тим поводом тужилац се 23.08.2005. године обратио органу туженог, приговарајући на форму учињеног обавештења од 19.08.2005. године и истичући да не одустаје од поднетог захтева о којем се може одлучити без чекања да се Градска одлука усклади са важећим законским прописима. Решењем органа туженог од 25.09.2005. године одбијена је тужичева пријава. Препис тог решења достављен је тужиоцу 05.10.2005. године. Тужилац је против наведеног решења изјавио жалбу 11.01.2008. године, коју је другостепени орган усвојио и поништио првостепено решење а предмет вратио на поновни поступак. Орган туженог је

дана 03.03.2009. године донео решење којим је тужиоцу дао сагласност за обављање делатности ауто такси превоза као самосталном предузетнику.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одлука туженог од 25.09.2005. године донета је у складу са тада важећом Одлуком о ауто такси превозу („Службени лист Града Београда“, број 12/02, 5/03 и 14/04), због непостојања слободног места за такси возило предвиђеног Годишњим планом потреба, што је одредбом члана 6. став 1. тачка 7. наведене Одлуке било прописано као један од услова да се физичком лицу дозволи обављање делатности ауто такси превоза. Доношењем такве одлуке орган туженог није поступао незаконито и неправилно, јер је тек накнадно - одлуком Уставног суда Иу. 53/2004 од 27.09.2005. године, утврђено да одредба члана 6. став 1. тачка 7. означене Одлуке о ауто такси превозу није у сагласности са Уставом и законом.

Одлука Уставног суда објављена је у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 90 од 21.10.2005. године и са тим даном је престала да важи одредба члана 6. став 1. тачка 7. градске Одлуке о ауто такси превозу из 2002. године, у смислу члана 51. став 1. и 2. тада важећег Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука („Службени гласник Републике Србије“, број 32/91). Означена одлука Уставног суда не садржи одредбу у складу са чланом 58. наведеног закона да ће се последице примене неуставне одредбе отклонити накнадом штете лицима чија су права повређена појединачним актима. По објављивању одлуке Уставног суда тужилац није поднео предлог за измену решења од 25.09.2005. године, у складу са чланом 57. Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука.

С`тога, у раду органа туженог који је применио одредбу члана 6. став 1. тачка 7. Одлуке о ауто такси превозу, важеће у време када је донето решење о одбијању тужiocеве пријаве, нема незаконитог или неправилног рада као основа одговорности туженог за штету коју тужилац потражује, у смислу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Постојање слободног места за такси возило, као услов да би се физичком лицу дозволило обављање делатности ауто такси превоза предвиђала је и Одлука о ауто такси превозу („Службени лист Града Београда“, број 29/05), донета након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о превозу у друмском саобраћају („Службени лист Града Београда“, број 91/05). Новелираним Законом о превозу у друмском саобраћају измењен је члан 36. тог закона, тако што је брисан четврти став тог члана који је локалној самоуправи забрањивао да ограничава број ауто такси превозника на својој територији. Таква забрана је на територији туженог Града Београда иначе постојала само у периоду од 21.10.2005. године - дана објављивања одлуке Уставног суда Иу. 53/2004 од 29.09.2005.

године, до 28.12.2005. године - ступања на снагу градске Одлуке о ауто такси превозу од 27.12.2005. године.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревизије о неправилном и незаконитом поступању органа туженог, који је могао применити само прописе важеће у време одлучивања. Орган туженог није могао донети позитивно решење по тужиочевој пријави, и поступио би не само неправилно већ и незаконито да је, супротно градским Одлукама о ауто такси превозу, издао дозволу за обављање делатности ауто такси превоза, иако за то нису били испуњени услови прописани тим одлукама.

Решењем туженог од 03.03.2009. године дата је сагласност тужиоцу за обављање делатности ауто такси превоза, иако је у то време била на снази Одлука о ауто такси превозу од 27.12.2005. године која је такође, као услов за давање сагласности за обављање ове делатности, предвиђала слободно место за такси возило према плану потреба (члан 8. став 1. тачка 8). Означено решење донето је јер је актом заменика градоначелника број 34-361/09-6-01 од 23.02.2009. године омогућено давање сагласности преко потребног броја такси возила утврђеног Програмом потреба за ауто такси превозом у граду у 2009. години.

Нису основани ни ревизијски наводи о одговорности туженог за штету због непоступања у примереним роковима. У време када је вођен управни поступак већ је постојао институт уставне жалбе, а нема података да је тужилац користио то правно средство ради заштите свог права на суђење у разумном року.

О трошковима поступка одлучено је правилном применом чланова 153. и 154. у вези и са чланом 165. став 1. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета на основу члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП. Тужилац није успео у поступку по ревизији, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић